

Arrest

nr. 233 999 van 12 maart 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Guylain MAFUTA LAMAN
Eugène Plaskysquare 92/6
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 10 maart 2020 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 maart 2020 houdende de weigering van toegang aan de grens met terughouding (bijlage 11) en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 6 maart 2020 tot intrekking van het visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T.R. NTEKEDI, die loco advocaat G. MAFUTA LAMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 maart 2020 komt de verzoeker, van Congolese nationaliteit, aan op de luchthaven van Brussel nationaal, komende vanuit Addis Ababa Bole (Ethiopië) met vlucht ET 728.

De verzoeker legt aan de grensdoorlaatpost zijn nationaal paspoort voor waarin een visum is aangebracht, afgegeven door de Belgische autoriteiten in Kinshasa en geldig voor een verblijf van maximum 20 dagen tussen 13 februari 2020 en 19 maart 2020 (visum type C).

Op 6 maart 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende de weigering van toegang aan de grens met teruggedrijving (bijlage 11).

Deze beslissing tot weigering van toegang met teruggedrijving, is de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 6 maart 2020 en is gemotiveerd als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 06/03/20 om 15:30 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussels Airport

werd door ondergetekende, N.S. Hoofdinspecteur –rechercheur – officier van de gerechtelijke politie

de heer / mevrouw :

naam Y. voornaam P.

geboren op (...) te (...) geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.) wonende te [....]

houder van het document Nationaal Paspoort van Dem Rep Congo nummer (...)

afgegeven te MINAFETT op : 16.10.2017

houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door Belgische Ambassade te Kinshasa

geldig van 13.02.2020 tot 19.03.2020

voor een duur van 20 dagen, met het oog op : [....]

afkomstig uit Addis Ababa Bole met ET728, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

X (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: Betrokkene verklaart naar België te reizen voor toeristische doeleinden. Betrokkene is enkel in de mogelijkheid om mee te delen dat hij het Atomium wil gaan bezoeken en “enkele dingen”. Is niet in het bezit van enig document waaruit een gepland toeristisch verblijf blijkt (reisbrochures, geboekte rondreis, te bezoeken bezienswaardigheden, planning, ...)....

X (G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing: voor de duur van zijn voorgenomen verblijf van 12 dagen beschikt betrokkene over 110 \$ en 810 euro. Hierdoor voldoet betrokkene niet aan de geldende richtbedragen voor België (nl 90 euro/dag/persoon). Bij zijn visumaanvraag bezat betrokkene 1988 \$, dit bedrag is heden niet in zijn bezit.”

Op 6 maart 2020 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot intrekking van het visum.

Deze intrekkingbeslissing, die op dezelfde dag nog aan de verzoeker ter kennis werd gebracht, is de tweede bestreden beslissing. Zij is als volgt gemotiveerd:

“WEIGERING / NIETIGVERKLARING / INTREKKING VAN EEN VISUM

Geachte mevrouw, Meneer Y.P.

X Op verzoek van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie,

Heeft / hebben / werd

X uw visum onderzocht. Nummer 050067075, afgegeven: 13/02/2020.

X: het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende reden(en):

2. X het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene verklaart naar België te reizen voor toeristische doeleinden. Betrokkene is enkel in de mogelijkheid om mee te delen dat hij het Atomium wil gaan bezoeken en "enkele dingen". Is niet in het bezit van enig document waaruit een gepland toeristisch verblijf blijkt (reisbrochures, geboekte rondreis, te bezoeken bezienswaardigheden, planning, ...)....

3. X u heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten verkrijgen (artikel 32, 1, a), III en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Reden van de beslissing: voor de duur van zijn voorgenomen verblijf van 12 dagen beschikt betrokkene over 110 \$ en 810 euro. Hierdoor voldoet betrokkene niet aan de geldende richtbedragen voor België (nl 90 euro/dag/persoon). Bij zijn visumaanvraag bezat betrokkene 1988 \$, dit bedrag is heden niet in zijn bezit."

2. De drie cumulatieve voorwaarden voor de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde, aan de grens gelegen plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de terugdrijvingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

In een eerste en enige middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 14, 21, 24 en 34 van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode) en van artikel 5 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad E.G. nr. 562/2006/EG van 15 maart 2006 (hierna: de Schengengrenscore). De verzoeker maakt tevens gewag van een manifeste beoordelingsfout.

Het enige middel wordt als volgt toegelicht:

“En branche unique:

Attendu que la partie adverse fait référence à l'article 3 alinéa 1er, 3° de la loi du 15 décembre 1980 pour motiver sa décision ;

Que cet article dispose:

« Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, peut être refoulé par les autorités chargées du contrôle aux frontières, l'étranger qui se trouve dans un des cas suivants :

3° s'il ne peut pas présenter, le cas échéant, les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé;

Attendu que le requérant fait valoir que la décision expose en termes de motivation en substance que le programme touristique n'était pas clair.

Alors que:

S'agissant de l'objet de son séjour ;

Attendu que si le requérant s'est permis de fouler le sol belge, c'est parce que le poste diplomatique belge œuvrant en RD Congo a décidé après analyse de son dossier qu'elle remplissait les conditions en vue de l'obtention d'un visa;

Qu'en effet, il a rempli le formulaire ad hoc de manière complète et détaillée. Il a fourni tous les documents qui étayaient sa demande, tels qu'exigés par l'article 14 du Code visa;

Il a indiqué l'objet du voyage, ce qui a été fait dans le formulaire et corroboré par les documents ;

Il a prouvé les moyens de subsistance suffisants ;

Il a produit des éléments permettant d'attester de sa volonté de quitter le territoire, le centre de ses intérêts tant affectif, familial, que social et professionnel se trouvant au Congo, où il a un travail, une femme et 2 enfants.

Il faut savoir qu'il avait sur lui un montant qui couvre largement son séjour en Belgique.

Que pour que le consulat ou l'Ambassade d'un Etat membre délivre un visa au terme de l'article 24 al 1 du Code des visas, il procède par un examen sérieux des critères de l'article 21, al 4 du code des visas ; Qu'en l'espèce, l'Ambassade de la Belgique au Congo a délivré un visa valable du 12.02.2020 au 19.03.2020, c'est un visa dont la délivrance est stricte ;

Que dans la pratique de cette ambassade, ce type de visa n'est pas délivré à n'importe qui et ne se fait que de manière stricte en tenant compte des conditions fixées par l'article 21, 1 précité ;

Que cet article 21 est ainsi libellé :

« 1. Lors de l'examen d'une demande de visa uniforme, le respect par le demandeur des conditions d'entrée énoncées à l'article 5, paragraphe 1, points a), c), d) et e), du code frontières Schengen est vérifié et une attention particulière est accordée à l'évaluation du risque d'immigration illégale ou du

risque pour la sécurité des États membres que présenterait le demandeur ainsi qu'à sa volonté de quitter le territoire des États membres avant la date d'expiration du visa demandé ».

Que l'article 24, quant à lui dispose :

« 1. La période de validité du visa et la durée du séjour autorisé sont fixées sur la base de l'examen mené conformément à l'article 21 ».

Que si l'objet et les conditions de son séjour n'étaient pas clairement fixés, un tel visa ne lui aurait été jamais délivré ;

Que s'agissant de son hébergement et de ses moyens de subsistance en Belgique ;

Il faut savoir que requérant avait une réservation d'hôtel, une somme largement suffisant pour couvrir son séjour en Belgique.

Qu'au regard de ce qui précède, la motivation de la partie adverse n'est pas adéquate et viole ainsi les dispositions relatives à la motivation formelle des actes administratifs de 1991.

Qu'en l'espèce, la partie adverse ne démontre pas en quoi les conditions de délivrance de visa ne sont plus remplies ;

Que l'objet de son Voyage en Belgique est clair ;

Que l'article 34/4 quant à lui rappelle que « L'incapacité du titulaire du visa de produire, à la frontière, un ou plusieurs des justificatifs visés à l'article 14, paragraphe 3, ne conduit pas automatiquement à une décision d'annulation ou d'abrogation du visa ».

Que le fait que le requérant avait sur lui une somme suffisante pour couvrir son hébergement et que tout autre question menant à une position qui a été celle de la partie adverse est abusive et donc contraire à la loi.

Que le requérant ne sait donc pas, et avec raison sur quelle disposition du Code Visas se base la décision de la partie adverse;

Qu'en agissant de la sorte, l'administration tend à faire une interprétation fallacieuse de l'article 34 du Code des visas.

Attendu que le requérant a rempli les conditions pour séjourner en Belgique et dans les territoires Schengen, et a ainsi obtenu de visa et ne comprend pas pour quelle raison l'accès sur le territoire Schengen lui a été refusé et voit en cette décision un excès de pouvoir de la partie adverse ;

Que de plus, l'ambassade belge avait déjà examiné ces conditions avant de lui octroyer ce visa ;

Qu'ainsi comme l'exige l'article 14 du règlement (CE) n°810/2009, la partie requérante a fourni tous les éléments nécessaires pour une demande de visa et devrait de ce chef avoir accès au territoire.

Que ce refus d'accès au territoire est simplement abusif.

Qu'en outre, en cas de doute sur la fiabilité des informations communiquées pour justifier l'objet et les conditions du séjour envisagé, la décision doit être motivée en référence à l'article 32 §1 b) du Code visa, qui vise l'hypothèse ou 'il existe des doutes raisonnables sur l'authenticité des documents justificatifs présentés par le demandeur ou sur la véracité de leur contenu, sur la fiabilité des déclarations effectuées par le demandeur (...)'. Que la décision n'est pas motivée par référence à l'article 32 §1 b), alors qu'il semblerait que c'est ce qu'entendait l'administration ».

Qu'il ne peut être considéré que la requérante n'a pas fourni de justification pour son séjour, comme cela est prévu comme motif de refus par l'article 32 du Code visa, puisqu'elle en a exposé le but et l'objet lors de sa demande de visa, et sur base desquels le visa lui a été accordé.

Qu'en agissant de la sorte, l'administration tend à faire une interprétation fallacieuse de l'article 32 §1 a) ii) du Code visa en ce que celui-ci exige simplement qu'une justification au séjour soit fournie, ce qui est le cas en l'espèce. Que la justification du séjour a été exposée et étayée à suffisance, et qu'elle est

manifeste. Que la question qui occupe l'administration tient plutôt de doute et de suspicions à l'égard du requérant, ce qui est prévu par une autre disposition.

Dès lors, l'administration a commis une erreur manifeste d'appréciation et la décision souffre d'un défaut de motivation pertinente : à considérer qu'il appartenait à la requérante d'étayer plus avant son projet de voyage, quod non, il convient de constater que son dossier témoigne à suffisance de l'objet de son séjour. »

Qu'il ressort de la décision querellée qu'il ne se limite qu'à indiquer une motivation qui est étrangère et qui ne répond pas aux prescrits légaux ;

Que l'ensemble de la motivation de la partie adverse relève d'une erreur manifeste d'appréciation et n'est pas légalement admissible ;

Qu'il résulte de ce qui précède que la décision querellée repose sur une motivation stéréotypée, insuffisante et partant illégale ;

Qu'il appert de la motivation, qu'il s'agit plutôt de mauvaise foi de la part de la partie adverse.

En effet, le requérant a pu démontrer qu'elle disposait d'un visa et elle a présenté tous les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé ;

Qu'en tout état de cause, cette motivation reste confuse et insuffisante et partant illégale, car ne respectant pas les prescrits des articles 2 et 3 de la loi du 28 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs de même que différents prescrits légaux du Code Visas précité.

Qu'il y a incontestablement fausse motivation. Votre Conseil devra suspendre la décision querellée ;

Que dans un cas similaire le Conseil de céans a procédé à l'annulation de la décision querellée (CCE, arrêt n° 161 882 du 11 février 2016)."

De Raad wijst er vooreerst op dat de verzoeker de schorsing vordert van twee onderscheiden beslissingen: enerzijds de beslissing houdende de weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11) en anderzijds de beslissing tot intrekking van het visum.

Tevens wenst de Raad te verduidelijken dat artikel 5 van de (oude) Schengengrenscore niet langer bestaat en ondertussen werd vervangen door artikel 6 van de Verordening 2016/399/EU van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen. Artikel 3 van onze vreemdelingenwet vormt de omzetting van deze bepaling.

De verzoeker houdt onder meer een betoog betreffende de formele motivering van de bestreden beslissingen. In dit kader voert hij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 3 en 62 van de vreemdelingenwet. De verzoeker geeft inzake de eerste beslissing aan dat de hij niet begrijpt waarom hem de toegang tot het grondgebied wordt geweigerd terwijl het visum na een grondig onderzoek was afgegeven en met betrekking tot de tweede bestreden beslissing voert de verzoeker aan dat er niet wordt aangeduid om welke redenen en met toepassing van welke bepaling van de Visumcode er zou zijn overgegaan tot de intrekking van het visum.

Artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou

kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Met betrekking tot de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing houdende de weigering van toegang aan de grens met teruggedrijving, dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde op uitdrukkelijke wijze toepassing maakt van artikel 3, eerste lid, 3°, en artikel 3, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet.

Deze bepalingen luiden als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven; (...).”

Door de uitdrukkelijke verwijzing (met citering) van de hierboven vermelde bepalingen, is de eerste bestreden beslissing afdoende gemotiveerd in rechte. De bijlage 11 bevat voorts ook een duidelijke motivering in feite. Met betrekking tot de toepassing van artikel 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet wordt aangegeven dat de verzoeker in het bezit is van een visum afgeleverd door België voor toeristische doeleinden, dat hij verklaart naar België te zijn gekomen voor toeristische doeleinden, dat hij enkel in de mogelijkheid is om mee te delen dat hij het Atomium wil bezoeken en “enkele dingen”, doch dat hij niet in het bezit is van enig document waaruit een gepland toeristisch verblijf blijkt (reisbrochures, geboekte rondreis, te bezoeken bezienswaardigheden, planning, ...). Daarnaast wordt met betrekking tot de toepassing van artikel 3, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet gemotiveerd dat de verzoeker voor een voorgenomen verblijf van twaalf dagen slechts over 110 dollar en 810 euro beschikt, zodat hij niet voldoet aan de richtbedragen voor België van 90 euro per dag en per persoon. De gemachtigde merkt tevens op dat de verzoeker bij zijn visumaanvraag 1988 dollar bezat, en dat dit bedrag niet langer in zijn bezit is.

De tweede bestreden beslissing, dit is de beslissing tot intrekking van het visum, vindt op haar beurt haar juridische grondslag in artikel 34, lid 2, van de Visumcode. Deze bepaling wordt duidelijk aangegeven en de overige bepalingen van artikel 32 en 34 van de Visumcode zijn doorgehaald. De verzoeker dwaalt dan ook waar hij stelt dat de bepaling van de Visumcode niet werd gepreciseerd.

Artikel 34, lid 2, van de Visumcode luidt als volgt:

“2. Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 6 maart 2020 op de luchthaven van Brussel-Nationaal toekwam vanuit Adis Ababa Bole met een Congolees paspoort voorzien van een door België afgeleverd visum type C (single entry) voor toeristische doeleinden met een duur van 20 dagen, geldig van 13 februari 2020 tot 19 maart 2020.

De verzoeker wijst er in zijn middel op dat hij bij zijn binnenkomst in het bezit was van een paspoort voorzien van een geldig visum dat voldoet aan alle voorwaarden van artikel 14 van de Visumcode. De verzoeker haalt ook aan dat hij ter gelegenheid van zijn visumaanvraag op de Belgische diplomatieke post alle nodige documenten had neergelegd, dat hij zijn reisdoel heeft verduidelijkt, dat hij aangetoond heeft over de nodige bestaansmiddelen te beschikken en dat hij ook elementen heeft naar voor gebracht om zijn voornemen tot terugkeer te bewijzen. De verzoeker verwijst in dit kader op uitvoerige wijze naar de artikelen 14, 21, 24 en 32 van de Visumcode, en hij licht toe dat hij heeft voldaan aan alle voorwaarden voor de afgifte van het visum. Volgens de verzoeker werden bij de afgifte van het visum

alle voorwaarden op zorgvuldige wijze gecontroleerd en zou de ambassade het visum niet hebben afgegeven indien er niet aan de voorwaarden was voldaan.

De Raad wijst er immers op dat artikel 6 van de Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: de Schengengrenscore), dat handelt over de toegangsvoorwaarden voor derdelanders, als volgt bepaalt:

“1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;

ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad (1), in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;

e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten. (...)”

Deze toegangsvoorwaarden zijn cumulatief. Niet enkel moet de vreemdeling, desgevallend, in het bezit zijn van het vereiste visum, hij moet aan de grens ook het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven en hij moet aan de grens ook kunnen aantonen dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis dan wel dat hij in staat is deze middelen rechtmatig te verwerven.

Uit artikel 8 van de Schengengrenscore blijkt verder dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij de binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan de voorwaarden voor toegang en inzonderheid of hij het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staft en over de nodige bestaandmiddelen beschikt. De relevante bepalingen luiden als volgt:

“3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen als volgt aan een grondige controle onderworpen:

a) de grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 6, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:

i) of de onderdaan van een derde land in het bezit is van een document dat geldig is voor grensoverschrijding en waarvan de geldigheidsduur niet is verstreken en dat, in voorkomend geval, vergezeld gaat van het vereiste visum of de vereiste verblijfsvergunning;

ii) of het reisdocument eventuele tekenen van namaak of vervalsing vertoont;

iii) aan de hand van de in- en uitreisstempels in het reisdocument van de betrokken onderdaan van een derde land, en met name door vergelijking van de data van in- en uitreis, of de betrokkene de maximale duur van het toegestane verblijf op het grondgebied van de lidstaten reeds heeft overschreden;

iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken;

v) of de betrokken onderdaan van een derde land voor de geplande duur en het doel van het voorgenomen verblijf en voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een

derde land, waar de toegang is gewaarborgd, over voldoende middelen van bestaan beschikt dan wel of hij deze op rechtmatige wijze kan verkrijgen;

vi) of de betrokken onderdaan van een derde land, diens vervoermiddel en de meegevoerde voorwerpen geen gevaar opleveren voor de openbare orde, de binnenlandse veiligheid of de internationale betrekkingen van een van de lidstaten. Bij die verificatie worden met name gegevens en signaleringen betreffende de betrokken personen en, zo nodig, voorwerpen rechtstreeks bij het SIS en de nationale opsporingsregisters opgevraagd en worden, in voorkomend geval, de bij die signalering passende maatregelen genomen;

b) indien de onderdaan van het derde land houder is van een visum als bedoeld in artikel 6, lid 1, onder b), behelzen de grondige controles bij binnenkomst ook de verificatie van de identiteit van de houder van het visum en van de echtheid van het visum, door middel van raadpleging van het visuminformatiesysteem (VIS) overeenkomstig artikel 18 van Verordening (EG) nr. 767/2008; (...)"

In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt in zijn betoog, laat artikel 3 van de vreemdelingenwet, waarop de eerste bestreden beslissing gesteund is, in dit opzicht de verweerder toe, zelfs indien een vreemdeling in het bezit is van een visum, om een aantal verificaties door te voeren. Zo voorziet artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat de vreemdeling kan worden teruggedreven aan de grens indien hij geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden en wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven.

Waar de verzoeker verwijst naar artikel 14 van de Visumcode, blijkt zowel uit de bewoordingen van dit artikel, als uit de plaatsing van deze bepaling in de Visumcode onder Hoofdstuk II "Aanvraag" van Titel III "Procedures en voorwaarden voor de afgifte van visa", dat deze bepaling betrekking heeft op de bewijsstukken die moeten worden voorgelegd bij de aanvraag van een visum. Te dezen betreffen de bestreden beslissingen evenwel geen antwoord op een visumaanvraag, doch een weigering van toegang aan de grens met terugdrijving en een nietigverklaring van het visum. De bestreden beslissingen hebben dan ook geen betrekking op een aanvraag tot visum en zij vormen hierop geenszins het antwoord. Er wordt dan ook op het eerste gezicht niet ingezien in welke mate artikel 14 van de Visumcode van toepassing is op en/of geschonden zou worden door de bestreden beslissingen. Voormeld artikel 14 brengt ook niet mee dat, zelfs indien een vreemdeling in het bezit is van een visum, de Belgische autoriteiten bij binnenkomst van deze persoon aan de grens geen verificaties meer zouden mogen doorvoeren.

Artikel 21 van de Visumcode is geplaatst onder het Hoofdstuk III "Onderzoeken van en nemen van beslissingen over aanvragen" terwijl artikel 24 van de Visumcode handelt over de afgifte van een eenvormig visum. Ook deze bepalingen hebben dus geen uitstaans met de controle die aan de grens geschiedt bij de binnenkomst van het Schengengrondgebied. Ook de verwijzing naar artikel 32 van de Visumcode is niet dienstig. Dit artikel betreft immers de weigering van een visumaanvraag, terwijl geen van de bestreden beslissingen het (negatieve) antwoord betreft van een dergelijke aanvraag. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de "bestreden beslissing" gemotiveerd had moeten worden conform artikel 32, §1, b), van de Visumcode.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat het bezit van een geldig paspoort met een visum type C, de verzoeker nog niet vrijwaart van de mogelijkheid dat hij aan de grens het voorwerp kan uitmaken van een inreiscontrole en dat hij desgevallend documenten dient voor te leggen, uitleg moet geven over het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden. Hierdoor wordt geenszins een extra voorwaarde aan de wet toegevoegd. De loutere omstandigheid dat aan de verzoeker na een controle van de voorgelegde stukken in eerste instantie een visum werd toegekend, brengt dus niet mee dat hij zonder meer recht heeft op toegang tot het grondgebied. Artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de vreemdelingenwet, dat specifiek gaat over het geval van de weigering van toegang aan een vreemdeling, sluit derhalve niet uit dat een vreemdeling, die nochtans in het bezit is van een geldig visum, alsnog wordt teruggedreven wanneer hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden (cf. RvS 25 februari 2002, nr. 110 745). Artikel 30 van de Visumcode bepaalt in dit opzicht overigens uitdrukkelijk dat aan het van een eenvormig visum als zodanig geen automatisch recht op binnenkomst kan worden ontleend.

Er mag dus redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij bij zijn aankomst op 6 maart 2020 op de luchthaven te Brussel-Nationaal duidelijk de verblijfsomstandigheden en de activiteiten kan schetsen

gedurende zijn geplande verblijf en dat hij ook aantoonde dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt voor het voorgenomen verblijf en de terugreis.

Blijkens het administratief dossier heeft de luchthavenpolitie, ter gelegenheid van verzoekers interpellatie, het volgende vastgesteld:

- *Betrokkene reist voor de eerste keer naar het Schengengrondgebied.*
- *Betrokkene verklaart voor toeristische doeleinden naar België te komen. Hij verklaart er "quelques coins" te willen bezoeken, meer bepaald het 'Antonov (het Atomium?) en 'quelques trucs que j'ai trouvé sur Internet.*
- *Betrokkene is van beroep 'secrétaire comptable' en is momenteel met verlof. Hij heeft vrouw en kinderen in de Dem. Rep. Congo.*
- *Hij beschikt niet over enige vorm van toeristische informatie.*
- *Hij beschikt over 810 EUR en 110 USD cash; hij heeft geen bank/kredietkaart bij zich.*
- *Bijkomend geld zou hij via Western Union van zijn echtgenote ontvangen.*
- *Betrokkene heeft 1 trolley handbagage bij zich alsook 2 ingecheckte stukken bagage, waarvan hij verklaart dat dit voedingswaren zijn dewelke bestemd zijn voor 2 dames die hij niet persoonlijk kent (Mme L. / Mme N.)*
- *Betrokkene komt voor de eerste keer naar België voor toeristische doeleinden, doch kan concreet niets opsommen, noch tonen aan de hand van enige toeristische informatie.*
- *Wij nemen contact op met het hotel en daaruit blijkt dat betrokkene gisteren diende aan te komen en bijgevolg als no-show geregistreerd staat. De hotelreservatie staat weliswaar nog on hold; ze werd verricht aan de hand van een kredietkaart. Betrokkene is evenwel niet in het bezit van enige kredietkaart. Hij beschikt over onvoldoende cash geld om zijn hotel te kunnen betalen (te betalen som: 1373 EUR). Zijn echtgenote zou hem nog geld overmaken via Western Union, doch enig bewijs hiervoor heeft hij niet.*
- *Betrokkene heeft bagage bij die niet voor hem is bestemd. De bestemmingen van deze bagage kent hij niet persoonlijk."*

De vaststelling dat de verzoeker, bij zijn interpellatie aan de grensdoorlaatpost, enkel kan zeggen dat hij het Atomium en "enkele zaken" (quelques coins) wenst te bezoeken en dat hij niet in het bezit is van enig document waaruit een gepland toeristisch verblijf blijkt, vindt dan ook steun in de stukken van het administratief dossier. Deze vaststellingen worden ook niet concreet betwist in het verzoekschrift. Waar de verzoeker argumenteert dat hij wel een hotelreservatie heeft voorgelegd, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de grenspolitie contact heeft opgenomen met dit hotel waaruit bleek dat de verzoeker als "no show" geregistreerd werd aangezien de reservatie van daags tevoren begon te lopen, zodat de reservatie on hold werd gezet. De grenspolitie heeft tevens, en op goede gronden, vastgesteld dat de hotelreservatie werd geboekt met een kredietkaart terwijl de verzoeker niet in het bezit blijkt te zijn van een kredietkaart en over onvoldoende cash beschikt om het totale verschuldigde bedrag van 1373 euro te voldoen. De verzoeker verklaarde toen dat zijn echtgenote hem geld zou overmaken via Western Union, maar kon hiervoor geen enkel bewijs voorleggen. Gelet op deze vaststellingen, is het dan ook niet kennelijk onredelijk om de hotelreservatie niet in rekening te nemen bij de toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de vreemdelingenwet en artikel 34, lid 2, van de Visumcode.

Met betrekking tot de bestaansmiddelen (cf. artikel 3, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet en artikel 34, lid 2, van de Visumcode) beperkt de verzoeker zich tot de loutere bewering dat hij een som geld ter beschikking heeft die ruimschoots volstaat om zijn verblijf in België te dekken. De vaststellingen van de gemachtigde, dat de verzoeker enkel een som cash geld bij zich had van 110 dollar en 810 euro, wordt hiermee echter niet concreet weerlegd. De verzoeker betwist evenmin dat hij bij zijn visumaanvraag 1988 dollar voorlegde, een bedrag waarover hij thans niet meer beschikt, en dat hij ook geen kredietkaart in zijn bezit had. Deze vaststellingen vinden steun in het verslag van de grenspolitie en in de overige stukken van het administratief dossier. Het komt de Raad geenszins kennelijk onredelijk voor, te meer daar verzoekers hotelkosten reeds de voorgelegde bestaansmiddelen overschrijden, om te besluiten dat de verzoeker niet over voldoende middelen van bestaan beschikt voor de duur van het voorgenomen verblijf en de terugreis en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven.

De verzoeker toont met zijn betoog niet aan en de Raad kan ook niet aannemen dat de verweerder bij het treffen van de bestreden beslissingen een manifeste appreciatiefout of machtsoverschrijding zou hebben begaan.

Het weze herhaald dat het feit dat de visumaanvraag van de verzoeker aanleiding gaf tot de toekenning ervan niet wegneemt dat hij ook aan de grens duidelijkheid moet kunnen verschaffen over zijn reismotieven en dat hij ook op dat moment ook moet aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 14, 21, 24 of 32 van de Visumcode, noch van artikel 3 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen steunen op afdoende feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet en ook een kennelijke beoordelingsfout of een bevoegdheidsoverschrijding wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is op het eerste gezicht ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

Tot slot stelt de Raad nog vast dat de verzoeker in de aanhef van het middel gewag maakt van een schending van de artikel 5 van de (oude) Schengengrenscore, doch hij laat na uiteen te zetten op welke wijze dit artikel (dat overigens geen gelding meer heeft) door de bestreden beslissingen zou zijn geschonden. Dit middelendonderdeel is op het eerste gezicht niet ontvankelijk.

2.3. De verzoeker heeft geen ernstig middel aangevoerd.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

C. DE GROOTE